

JIM BUTCHER

Dosarele Dresden #3

**PERICOL
DE
MOARTE**

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

finalChapter

SF&FANTASY

Prezenta ediție a fost publicată de FinalChapter.RO în 2017

Titlul original: Grave Peril

Coperta: Nicu Gherasim

Ilustrația copertei: Chris McGrath

Echipa editorială: Iulian Băbălău, Laura Chiș, Mariana Gherasim

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTCHER, JIM

Pericol de moarte / Jim Butcher;

trad.: Ana Veronica Mircea. - Craiova: Final Chapter, 2016

ISBN 978-606-93443-8-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Tipar: HD Printing Media, București

Tiraj: 600 exemplare

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN print 978-606-93443-8-5

ISBN epub 978-606-94309-0-3

ISBN mobi 978-606-93443-9-2

ISBN pdf 978-606-94309-1-0

1

Am motive să detest viteza. În primul rând, Broscuța Albastră, Volkswagenul meu a cărui culoare nu se mai potrivește cu numele și cu care mă foiesc de colo-colo, horcăie și geme periculos când depășesc o sută de kilometri la oră. În al doilea rând, nu mă-nțeleg prea bine cu tehnologia. Tot ce a fost fabricat după Al Doilea Război Mondial e predispus la defecțiuni bruște când mă aflu în apropiere. De regulă, șofez cu mare atenție și delicatețe.

Seara aia era o excepție de la regulă.

Cauciucurile Broscuței au protestat scrâșnind când am cotit, evident nesocotind indicatorul INTERZIS A VIRA LA STÂNGA. Bătrâna mașină a mârâit vitejește, parcă simțind ce era în joc, și ne-am continuat înaintarea zgomotoasă, cu rateuri, gemete și pârâituri.

— Nu putem merge mai repede? a spus Michael, trăgându-l de cuvintele.

Nu se plângea. Pusese doar o întrebare, cu voce calmă.

— Numai când bate vântul din spate sau când coborâm o pantă, am răspuns. Cât mai e până la spital?

Bărbatul voinic a ridicat din umeri și a clătinat din cap. Se număra printre norocoșii moștenitori ai aceluia gen de încărunțire care presară prin părul întunecat fire argintii ivite ca sarea printre boabe de piper, dar barba încă îi mai era de un castaniu închis compact, aproape negru. Grijiile și râsetele îi săpaseră riduri în colțurile feței argăsite. Ridate și ele, mâinile mari i se odihneau pe genunchii sălțați, îngheșuiți între scaun și bordul mașinii.

— Nu știi sigur, mi-a răspuns. Trei kilometri?

M-am uitat cu ochi îngustați dincolo de geamul broscuței, la lumina care se împuțina.

— Soarele aproape c-a apus. Sper că n-o s-ajungem prea târziu.

— Facem tot ce putem, m-a asigurat Michael. Dacă vrea Dumnezeu, ajungem acolo la timp. Ești sigur de... Gura i s-a strâmbat a dezgust. ... sursa asta a ta?

— Bob e enervant, dar se înșeală rareori, am răspuns, călcând frâna și ocolind o mașină de gunoi. Dacă zice c-o să apară stafia, atunci va apărea.

— Domnul fie cu noi, a spus Michael, apoi s-a închinat.

Am simțit vibrând în jurul lui o energie puternică, blândă – puterea credinței.

— Harry, vreau să discut ceva cu tine.

— Nu-mi cere din nou să merg la liturghie, am spus, stânjenit. Știi că o să te refuz cu un simplu „nu”.

Un Ford Taurus roșu mi-a tăiat calea și am fost nevoit să trag brusc de volan, intrând pe banda pentru viraj la dreapta, ca s-ajung apoi în fața lui. Două dintre roțile broscuței s-au săltat de pe asfalt.

— Boule! i-am strigat prin geam.

— Asta nu m-ar împiedica să te îndemn, a ripostat Michel. Dar e vorba de altceva. Voiam să știu dacă ai de gând să te-nsori cu domnișoara Rodriguez.

— Pe clopotele iadului, Michael, m-am posomorât eu. În ultimele două săptămâni am alergat împreună cu tine prin tot orașul, înfruntând toate stafiile care și-au scos pe neașteptate capetele hidoase. Și încă nu știm ce le înfurie.

— Așa e, Harry, dar...

L-am întrerupt.

— Iar acum mergem mergem la Cook County după o cotoaroanță periculoasă, care ne poate ucide dacă nu reușim să ne concentrăm. Și tu-mi pui întrebări despre viața mea amoroasă.

M-a privit încruntându-se.

— Te culci cu ea, nu-i așa? a spus.

— Nu destul de des, am mormăit, intrând pe banda de alături ca să ocolesc brusc un autobuz.

Cavalerul a oftat.

— O iubești? m-a întrebat.

— Michael, am exclamat. Scutește-mă. Unde vrei s-ajungi cu întrebările astea?

— O iubești? a insistat el.

— Acum încerc să conduc o mașină.

— Harry, a zâmbit el, o iubești sau nu? Nu e o întrebare dificilă.

— Spuse expertul, am bodegănit.

Am trecut pe lângă o mașină de poliție având treizeci de kilometri la oră peste viteza legală și fără să-mi scape uimirea tipului de la volan, suficientă ca să-și verse cafeaua. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut luminile albastre ale mașinii lui prinzând viață.

— La naiba, asta pune capac. Polițaii au de gând să se ia după noi.

— Nu-ți face griji din cauza lor, m-a liniștit Michael. Răspunde-mi.

I-am aruncat o privire aspră. Se uita la mine, cu fața lui lată și sinceră, cu bărbia puternică, cu ochii cenușii scânteind. Avea părul tuns scurt. Tunsoare de militar și barbă de războinic, foarte scurtă și ea.

— Cred că da, am zis, o secundă mai târziu. Da.

— Atunci nu te deranjează s-o spui, nu?

— Ce să spun? m-am blocat eu.

— Harry, s-a încruntat Michael, ținându-se bine în timp ce treceam tresăltând printr-o adâncitură din asfalt, nu te purta ca un copil. Dacă o iubești pe femeia asta, spune-i.

— De ce? am întrebat.

— Nu i-ai spus, nu-i așa? Nu i-ai spus-o niciodată.

M-am uitat urât la el.

— Și ce dacă nu i-am spus? Știe. De ce-i atât de important?

— Harry Dresden. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să cunoști cel mai bine puterea cuvintelor.

— Crede-mă, știe, am repetat, călcând frâna și pe urmă din nou accelerația. I-am trimis o ilustrată.

— O ilustrată?

— O felicitare Hallmark.

El a oftat.

— Vreau să te-aud spunând cuvintele.

— Ce?

— Spune cuvintele, mi-a cerut el. Dacă o iubești, de ce nu ești în stare s-o spui?

— Nu mă foiesc prin lume *spunându-le* așa ceva oamenilor, Michael. Pe stele și cer, asta e... Pur și simplu nu pot, bine?

— N-o iubești, a conchis el. Înțeleg.

— Știi că nu e...

— Spune-o, Harry.

— Dacă așa o să mă lași în pace, am zis, accelerând broșcuța cât puteam de tare. Vedeam mașina poliției undeva, în spatele meu. Bine. I-am aruncat lui Michael o privire fioroasă, de vrăjitor, și am mârâit: O iubesc. Ei, acum e bine?

El radia.

— Ai văzut? Țsta e singurul lucru care stă între voi doi. Tu nu ești omul care spune ce simte. Sau nu ești foarte introspectiv. Uneori nu e nevoie decât să te uiți în oglindă, să vezi ce-i acolo.

— Nu-mi plac oglinzile, am mormăit.

— Oricum, trebuie să înțelegi că o iubești *într-adevăr* pe femeia asta. După Elaine, m-am gândit că s-ar putea să te izolezi prea mult și că niciodată...

În mine au răbufnit brusc furia și violența.

— Eu nu vorbesc despre Elaine, Michael. Dacă nu-ți convine, coboară dracului din mașina mea și lasă-mă să fac treaba singur.

S-a încruntat la mine, probabil mai degrabă fiindcă nu i-au plăcut cuvintele de care mă folosisem decât din alt motiv.

— Eu vorbesc despre Susan, Harry. Dacă o iubești, ar trebui să te-nșori cu ea.

— Sunt vrăjitor. N-am *timp* să fiu însurat.

— Eu sunt cavaler, a ripostat el. Și am timp. Merită. Ai stat prea mult timp singur. Începe să se cunoască.

I-am adresat încă o privire încruntată.

— Ce vrei să zici?

— Ești crispat. Țâfnos. Și te izolezi din ce în ce mai mult. Trebuie să păstrezi contactul cu oamenii, Harry. Acum ți s-ar putea întâmpla cu ușurință să pornești pe o cale întunecată.

— Michael! m-am răstit. N-am nevoie să-mi ții o prelegere. Nu simt nevoia să-ți mai aud o dată discursul de convertire. Țla bazat

pe îndemnul „leapădă-te de puterile răului înainte de a te devora”. N-am nevoie decât de ajutorul tău cât mă ocup de creatura asta.

Clădirea impunătoare a spitalului Cook County ne-a apărut în fața ochilor și, cu o întoarcere neregulamentară, în U, am adus Brosçuța Albastră pe aleea din fața intrării la Urgențe.

Michael și-a desfăcut centura de siguranță înainte de a ne opri și și-a întins mâna către bancheta din spate ca să ia o sabie imensă, de cel puțin un metru și jumătate lungime în teaca ei neagră. A coborât din mașină și și-a prins-o de centură. Pe urmă s-a întins după o mantie albă cu o cruce roșie în partea stângă a pieptului și și-a aruncat-o pe umeri cu o mișcare îndelung exersată. Și-a prins-o la gât cu o altă cruce, de data asta de argint. Contrasta cu cămașa din flanel, cu blugii și cu cizmele de lucru, cu vârfurile placate cu oțel.

— N-ai putea să-ți lași aici măcar mantia? m-am plâns.

Am deschis portiera și m-am extras de pe scaunul șoferului întinzându-mi picioarele lungi în afară și o mână către bancheta din spate, ca să-mi recuperez propriul echipament – noul toiag de vrăjitor și bagheta distrugătoare, și unul și cealaltă proaspăt cioplite și încă puțin cam verzi la capete.

Michael mi-a aruncat o privire rănită.

— Mantia ține de ceea ce fac eu în aceeași măsură ca sabia, Harry. În plus, nici măcar n-arată mai ridicol decât pardesiul tău.

M-am uitat în jos, la pardesiul meu din piele neagră, cel cu mantie bogată, care-mi îmbrăca umerii și se lărgea unduindu-mi grea în jurul picioarelor, într-un mod satisfăcător. Jeansonii mei negri și cămașa western de culoare închisă se asortau cu ea și erau de o mie de ori mai elegante decât costumul lui Michael.

— Ce cusur are?

— E din recuzita filmului *El Dorado*, a răspuns el. Ești gata?

I-am aruncat o privire nimicitoare, la care mi-a întors și celălalt obraz, răspunzând cu un zâmbet, apoi ne-am îndreptat spre ușă. Sirenele poliției se auzeau tot mai aproape, probabil la un cvartal sau cel mult două distanță.

— Asta-i o urmărire strânsă.

— Atunci am face bine să ne grăbim.

Și-a aruncat mantia albă spre spate, scoțându-și de sub ea brațul drept, și și-a încleștat degetele de mânerul sabiei. Pe urmă și-a înclinat fruntea și și-a făcut cruce, murmurând:

— Tată milostiv, călăuzește-ne și apără-ne, căci plecăm la luptă cu întunericul.

Am simțit din nou o energie zvâcnindu-i în jur, ca vibrațiile muzicii când răzbate printr-un zid gros.

Am clătinat din cap și am scos din buzunarul pardesiului o punguță de piele cam cât palma mea de mare. Am fost nevoit să jonglez o clipă cu ea, cu toiagul și cu bagheta distrugătoare, pentru a ajunge cu toiagul în mâna dreaptă, așa cum se cuvenea, cu bagheta în stânga și cu punguța legănându-mi-se, atârnată de dinții care mi-au scrâșnit când am început să vorbesc:

— Soarele a apus. Să intrăm.

Și, vrăjitor și cavaler, am dat buzna în spital în fugă, prin intrarea secției de urgențe. Și n-au fost deloc puține privirile pe care le-am atras când am intrat, cu pardesiul meu umflându-mi-se în urmă ca un nor negru și cu mantia albă a lui Michael desfăcându-se aidoma aripilor arhanghelului căruia îi poartă numele. Ne-am avântat în interior și ne-am oprit, patinând, la cea dintâi intersecție de coridoare sterile și reci, dar mustind de activitate.

L-am înșfăcat de braț pe primul infirmier de care am dat cu ochii. A clipit nedumerit, apoi m-a studiat, cu gura căscată, de la vârfulurile cizmelor mele western până la părul negru de pe creștet. S-a uitat cu o oarecare nervozitate la toiagul și la bagheta mea, ca și la pentagrama de argint care-mi atârna pe piept drept amuletă și a înghițit în sec. Pe urmă și-a îndreptat privirea spre Michael, înalt, lat în spate, cu expresia feței de o desăvârșită seninătate în contrast cu mantia albă și cu sabia de la brâu. Teama l-a dus cu un pas înapoi.

— V... v... vă pot ajuta cu ceva?

L-am făcut să încremenească săgetându-l cu o privire neguroasă, susținută de cel mai feroce dintre zâmbetele mele, și i-am răspuns printre dinții în care strângeam punguța.

— Salut. Ne poți spune unde e maternitatea?

finalChapter

Editura FinalChapter.RO
Str.Anul1848, Nr.75, Craiova
0251.51.02.07
contact@finalchapter.ro
<http://www.finalchapter.ro/>
[facebook.com/FinalChapter.RO](https://www.facebook.com/FinalChapter.RO)
twitter.com/FinalChapterRO